

F S S P X

De Monstrans

“Instaurare omnia in Christo”

Nieuws uit de Hemelstraat

De veroordeling van het
communisme

1971: een nieuw taalgebruik van de
clerici inzake kuisheid

De Congregatie voor de Geloofsleer
bevestigt de leer van de Kerk

Geef niet toe aan deze wereld, maar
breng alles samen in Christus.

De H. Lidwina van Schiedam

Zalig Pasen!

In de geschiedenis van de wereld is er maar één graf geweest waarvoor een rotsblok werd gewenteld en een soldaat op wacht gezet werd om te voorkomen dat de dode levend zou opstaan: dat was het graf van Christus en het gebeurde op de Goede Vrijdag. Is er iets belachelijkers dan soldaten die op wacht staan om een lijk te bewaken? Maar er werden schildwachten uitgezet, omdat anders de dode zou gaan lopen, de verstomde spreken en het doorboorde hart zou gaan slaan met de klop des levens. Ze zeiden dat Hij dood was, ze wisten dat Hij dood was, zij zouden zeggen dat Hij niet meer zou verrijzen en toch hielden ze de wacht.

Het meest verrassend van deze bewaking is wel dat hieruit blijkt dat zijn vijanden de verrijzenis verwachtten, zijn vrienden niet. Hier waren de gelovigen sceptisch, de ongelovigen waren gelovig. Zijn volgelingen eisten bewijzen voordat ze zich lieten overtuigen.

(uit *Christus* van Mgr. Fulton Sheen)

O Heer, maak ons gelovig!

Ik heb goed nieuws!

E.H. Louis Bochkoltz

Beste gelovigen,

Christus heeft de wereld, de dood en de zonde overwonnen en is verrezen! Dat is iedere dag opnieuw het goede nieuws, dat ons opbeurt, maar helaas te weinig voorgehouden wordt.

Na een jaar van slecht nieuws, lockdowns, virussen, verdriet, herinner ik u graag aan deze eeuwenoude goede tijding! Beste gelovigen, Christus is verrezen! Alleluja!

Het feit van de verrijzenis van Jezus Christus lezen, overwegen, opnieuw ontdekken, voor het eerst aanhoren, dat is het nieuws dat een mens vernieuwt, aanmoedigt, zin geeft aan zijn leven. Het is de gebeurtenis van Pasen, het mysterie van de Verrijzenis. Dit nieuws is fantastisch, ongelooflijk, de bron van ons geloof. Hiervoor hebben ontelbare martelaren hun leven gegeven, maagden hun kuisheid bewaard, belijders de wereld verlaten en resoluut voor Christus gekozen. Hier vindt men de reden voor offers, voor heiligheid, voor de schoonheid van kerken en voor de deugdzaamheid van de zielen. De heilige Paulus zei al tegen de Korinthiërs: "Maar zo Christus niet is verrezen, dan is uw geloof zonder nut, en zijt gij nog in uw zonden; dan zijn ook zij verloren, die in Christus ontsliepen. Zo we alleen voor dit leven onze hoop stellen op Christus, dan zijn we de meest beklagenswaardigen van alle mensen. Maar neen, Christus is van de doden verrezen."

'Evangelie' betekent immers 'Blijde Boodschap'. Het christendom wil in de eerste plaats niets van ons afnemen, maar ons geven, verrijken. Het vraagt ons niet om onze kwaliteiten of onze talenten op te geven, maar onze gebreken. Het vraagt ons niet om alle geneugten van het leven op te geven, maar om het gif op te geven, wat ons terneerdrukt. Het vraagt ons niet alles op te geven, maar alleen datgene wat ons het eeuwige leven belet.

Zicht en hoop op de gelukzalige eeuwigheid, het aanschouwen van God in zijn heerlijkheid. Waarom ontgaat het doel van het leven aan zoveel mensen? Waarom klagen zoveel jonge mensen over de zinloosheid van het bestaan, hun afkeer van het leven waarin ze helaas vegeteren? Omdat nog nauwelijks iemand hun de

Blijde Boodschap voorhoudt. Zij kennen Jezus Christus alleen nog bij naam, niet zijn boodschap.

Het hart heeft iets nodig dat bevredigt, omdat het leven een doel nodig heeft dat loont. Dit kan alleen maar God zijn, Jezus Christus. Ons dagelijks bestaan krijgt hierdoor een totaal andere kleur. Dit geeft vreugde op het werk, zin aan de dagelijkse offers of moeilijkheden van het leven. In deze zin is het dagelijks aanhoren of lezen van het Evangelie hét nieuws van de dag! hét goede nieuws! de zin van mijn leven! Wat de kruisen ook zijn, wat de virussen ook zijn. In Christus zal ik ook de wereld, de zonde en de dood overwinnen! Dat is het grote nieuws waar we speciaal met Pasen bij stilstaan! en dat ik u verkondig!

Laten wij ons dus niet afschrikken door de toestand van de wereld. Evenmin door de toestand van de Kerk. Christus heeft overwonnen en is verrezen!

Laten we niet ontmoedigd worden door de woorden van Mgr. Harpigny, bisschop van Doornik die op 29 maart zei: "De culturele wereld staat volledig stil en verliest geld. We kunnen de Mis blijven opdragen en we blijven gefinancierd. We hebben daarom niet het recht om te klagen." Christus overwon de dood!

Evenmin door Mgr. Bonny, bisschop van Antwerpen, en zijn schandalige uitspraken over de zegeningen van homoseksuele verbintenissen. Christus overwon de zonde!

Evenmin door het verbod op privé (en Tridentijnse) HH. Missen in de Sint-Pietersbasiliek te Rome. Christus heeft de woorden van het eeuwige leven en het laatste woord!

Voor de wielervedstrijd Gent-Wevelgem vorige Palmzondag konden 100 journalisten, met burgerlijke en kerkelijke toelating (!), de Sint-Hilariuskerk in Wevelgem gebruiken als perszaal! Welk nieuws hebben ze aangekondigd? De overwinning van Wout van Aert!

In een kerkgebouw verwachten de christengelovigen de verkondiging van de Blijde Boodschap, van de verrijzenis van Jezus Christus. Welnu wij blijven u de Blijde Boodschap van de Menswording en het Verlossingswerk verkondigen en dat is altijd nieuw, ja, nieuws voor diegenen bij wie het nog niet doorgedrongen was. Zalig Pasen!

De veroordeling van het communisme

Mgr. Marcel Lefebvre

Noot: Dit is de derde brief van het boek *Lettres pastorales* ('Pastorale brieven'). Wij zijn van plan de verschillende brieven te publiceren in *De Monstrans*.

Wij hebben reeds kennisgegeven van het Decreet van het Heilig Officie van 1 juli 1949, goedgekeurd door onze Heilige Vader de Paus. Wij denken dat het moment gekomen is om er een korte commentaar op te geven en er enkele overwegingen en richtlijnen aan toe te voegen. Het decreet handelt niet over de politiek of sociale kwesties, maar over de godsdienst. Het viseert het communisme in de mate dat dit laatste gebaseerd is op een materialistische en antichristelijke leer.

We kunnen in dit decreet twee duidelijke maatregelen onderscheiden. Ten eerste, de excommunicatie van hen die de materialistische en antichristelijke leer van het communisme verdedigen en verspreiden. Ten tweede, het onthouden van de sacramenten aan hen, die rechtstreeks of onrechtstreeks hun medewerking verlenen aan een antigodsdienstige leer of activiteit, ook al zouden zij zelf ontkennen deze leer te belijden, op voorwaarde dat zij het verderfelijke effect van hun medewerking beseffen en zij dit uit vrije wil doen.

Het is de plicht van de H. Kerk de ogen van haar kinderen te openen voor wat gevaarlijk is voor geloof en zeden en hen bijgevolg zou beroven van het eeuwige leven. Onze Heer heeft de Farizeeën en de schriftgeleerden vervloekt, omdat zij onder het mom van de godsdienst de gelovigen deden zondigen tegen het gebod van de liefde jegens God en de naaste. Van zodra de H. Kerk in de loop der eeuwen een verderfelijke gevaar zag voor haar kinderen, heeft zij hen moederlijk verwittigd op te passen. En, indien nodig, heeft zij gedreigd de één of de andere te verwijderen uit de schaapstal, indien hij een mogelijk schandaal zou zijn voor zijn broeders.

Het steeds waakzame Hoofd van de Kerk vraagt ons vandaag op te passen voor het gevaar van

een perverse doctrine, die zich over de wereld verspreidt onder de meest diverse vormen en die men het communisme noemt. Achter de schijn van de verdediging van de zwakken en onderdrukten en achter de façade van edelmoedige ideeën van gelijkheid en vrijheid, verschuilt deze leer haar haat tegenover God en elke vorm van godvruchtigheid en naastenliefde. Na lange jaren te hebben gearzeld en na lang te hebben gewacht tot de feiten zijn woorden zouden bevestigen, heeft Onze Heilige Vader de Paus het communisme veroordeeld als een afschuwelijke leer. Zij is immers in tegenstrijd met alles wat goddelijk is. Dit ondanks al de last die hij ondervindt om misschien door velen van zijn kinderen niet begrepen te worden.

Wij van onze kant, zeer geliefde broeders, luisteren steeds naar de Opvolger van Petrus, aan wie Onze Heer gezegd heeft: "Weid mijn lammeren, weid mijn schapen." Wij hebben u trouw het decreet van het Heilig Officie meegedeeld, waarin het communisme veroordeeld wordt en waarin de door het Kerkelijk recht voorziene straffen vermeld staan voor hen die er zich niet aan zouden onderwerpen.

Bezorgd om u te behouden in het ware geloof, om u te waarschuwen tegen alles wat u kan verwijderen van uw gehechtheid aan Christus en de H. Kerk, tegen alles wat u kan weg leiden van de weg die naar het eeuwig leven leidt, ons bewust van onze zware verantwoordelijkheid, menen wij u opnieuw met grote aandrang te moeten waarschuwen voor het gevaar dat de uitbreiding van het communisme in Afrika uw geloof bedreigt.

De tactiek hier is dezelfde als in Europa. De aanhangers van het communisme verkondigen dat zij niets tegen de godsdienst hebben. Maar wij weten maar al te goed wat deze beweringen waard zijn. Het is om propagandaredenen, zoals

Lenin het uitdrukkelijk zegt, dat de leiders van het communisme loochenen dat zij tegenstanders van de godsdienst zijn. Maar de feiten zijn niet te ontkennen: overal waar het communisme zich heeft ingeplant, is de godsdienst beroofd van zijn rechten en vervolgens gewelddadig vervolgd. “Wacht u voor de valse profeten, die tot u komen in schaapskleren, maar inwendig roofgierige wolven zijn”, zegt Onze Heer.

Sinds enkele jaren heeft het communisme zich met min of meer groot succes in Afrika genesteld, binnengebracht door buitenlandse elementen. Het verbreidt zijn leer en zijn nefaste methodes door de pers en door de sluipende steun aan bepaalde bewegingen of groepen. Door financiële en materiële steun aan bepaalde personaliteiten, die misschien te goeder trouw zijn, verwerft het invloed zodat zijn pers, vol leugens en bedrieglijke beloften, geloofwaardig wordt voor vele niet goed ingelichte Afrikanen.

Leest men niet in een bepaald dagblad uit Frans West-Afrika: “Onze leermeesters zijn Marx, Engels, Lenin, Stalin.”

Deze pers kan de uwe niet zijn, deze leermeesters kunnen de uwe niet zijn.

Sommige instructies aan een bepaalde afdeling in een gebied tonen goed aan welke de overtuigingen zijn van degenen die ze gegeven

hebben: “De acties van de Paters en de Maraboets op dit gebied zouden zeker niet verzwegen mogen worden. Als dragers van de boodschap van Christus of van Mohammed zijn zij de gevaarlijkste medeplichtigen van de grote bedrijven en de Administratie in de gekoloniseerde landen. Uw eerste doel zal dus het vernietigen zijn van deze monsterachtige religieuze bedriegerij.”

“In het algemeen is de opinie alle valse religieuze ideeën bestrijden, zowel bij de christenen als de islamieten.”

Een katholiek kan dergelijke leiders niet volgen.

Wij willen allermint alle inspanningen veroordelen om meer rechtvaardigheid te bekomen, om de sociale omgeving te laten vooruitgaan en voor een meer volmaakte intellectuele en morele vooruitgang. Deze inspanningen zullen des te vruchtbaarder zijn als ze gebeuren volgens de natuurlijke wetten van elke menselijke vooruitgang, beheerst door de vier kardinale deugden: de rechtvaardigheid, de voorzichtigheid, de sterkte en de matigheid. Het geweld, de onrechtvaardigheid, de overhaasting en de onmatigheid zijn het tegendeel van elke vorm van beschaving.

Wij willen allermint de groeperingen in diskrediet brengen, die, gebaseerd op deze principes, de krachten bundelen om een bevredigender resultaat te bereiken. Maar het zou een rampzalige onvoorzichtigheid zijn om door deze lovenswaardige inspanningen zich te verbinden met hoofdstedelijke politieke groeperingen, waarvan de doctrine totaal tegenstrijdig is met ware vooruitgang, die er niet kan zijn zonder de liefde tot God en voor de naaste.

Het is dus onze plicht om jullie opnieuw te waarschuwen. Wij hopen, zeer beminde gelovigen, dat wij niet op een drastischere manier moeten ingrijpen om u uw dringende plicht te doen begrijpen uw medewerking, hetzij direct of indirect, niet te verlenen aan de communistische beweging.

Door regelmatig zijn kranten te lezen, door regelmatig uw stem en uw goedkeuring te geven aan de communistische partij, zelfs als u haar ideologie niet aanhangt, verhindert u het Koninkrijk van Onze Heer Jezus Christus, de enige bron van alle goeds, van alle genade, van elke gave, die aan de mensen op deze aarde gegeven wordt.

Ik ben ervan overtuigd dat ge gehoor zult geven aan de stem van uw Herder. Als blijkt daarvan vragen wij Onze Heer en zijn Heilige Moeder hun overvloedige zegeningen over u en allen die u dierbaar zijn, uit te storten.

Brief aan de katholieken van Senegal (1950)

Sovjetpropagande tegen de godsdienst.

1971: een nieuw taalgebruik van de clerici inzake kuisheid

Pater Calmel (°1914-†1975)

50 jaar geleden stelde Pater Calmel aan de kaak dat clerici een nieuw taalgebruik inzake kuisheid begonnen te hanteren.

Wanneer ik de vraag over de onthouding van de vleselijke begeerten in materialistische termen stel, hoe wilt u dan dat ik een behoorlijk antwoord geef? “De vraag is moeder van het antwoord”, pleegde een grote dominicaner exegeet, Pater Lagrange, graag te zeggen.

De grote ellende van veel clerici tegenwoordig is niet zozeer dat ze geobsedeerd zijn door het probleem van de liefde, als wel dat ze zich het gezichtspunt van een materialistische pseudo-psychologie laten opdringen. Het uitgangspunt van hun gewauwel is een voorafgaande instemming om zich de ogen te laten uitsteken. Onder het mom van onze tijdgenoten te begrijpen beginnen ze het bovennatuurlijke inzicht van het geloof en het natuurlijke inzicht van het gewone gezonde mensenverstand aan de kant te schuiven, het vanzelfsprekende inzicht van het elementairste fatsoen. Zij verkiezen daarentegen het afwijkende gezichtspunt van een verwarde panseksualiteit met wetenschappelijke pretenties. Vandaar de indruk van een ondraaglijke malaise die wordt gewekt door de overvloedige, meer dan overvloedige kerkelijke literatuur over de thema's zuiverheid en onzuiverheid.

Een andere kijk op de zaak

Overigens ben ik degene die mij uitdruk in termen van zedenleer en geestelijk leven, zoals ook heel de christelijke Traditie doet: zij daarentegen hoeden zich er bewust voor de woorden kuisheid of wellust uit te spreken; ze zijn grofgebekt zoveel ze maar kunnen; ze nemen alleen nog een

weezinwekkend jargon in de mond, waarmee ze op de schandelijkste en smerigste wijze dingen voor de geest halen, die ze dan huichelachtig doen voorkomen als zuivere, van elke morele kwalificatie ontheven wetenschap. Die clerici wenden voor in amorele bewoordingen werkelijkheden te benoemen die onder het morele leven vallen, namelijk ondeugden of deugden, eerbaarheid of zonde.

“Stuitende manier van spreken: *putride dicitur*”, schreef reeds Pius XI in *Divini illius Magistri*, waarmee hij de uitdrukking ‘seksuele opvoeding’ gispte, die traditionele en juiste manieren van spreken begon te vervangen, zoals opvoeding tot zuiverheid of vorming tot zuiverheid; volkomen juiste manieren van spreken, omdat ze in termen van deugd (de zuiverheid) een werkelijkheid van morele aard benoemen: de ordening van de aantrekkingen en hartstochten die in de mens voortkomen uit zijn man- of vrouw-zijn. We bevinden ons in het gebied der vrijheid; we bevinden ons niet in het gebied der fysiologische determinaties ofwel het gebied der noodzaak.

Wanneer de Schrift, de Kerkvaders en de ware theologen spreken over kuisheid of wellust, rechtmatige liefde of onzuivere begeerten, dan doen ze dat in morele bewoordingen. Zij zijn zich ervan bewust te spreken als moralisten, als vertolkers van de geopenbaarde moraal, en ze drukken zich ook als zodanig uit. Al te dikwijls is onze hedendaagse clerus zich er niet meer van bewust dat hij de geopenbaarde moraal doorgeeft, overigens net zomin de moraal inzake rechtvaardigheid als die inzake kuisheid. Hij laat zich de woordenschat van de moderne wereld opdringen, het taalgebruik van het freudianisme of dat van het marxisme, omdat

hij niet meer weet dat de hartstochten der liefde onder de moraal vallen, zoals trouwens op een andere manier—maar des te tastbaarder—ook de organisatie van de economie. Als de hedendaagse clerus een ander taalgebruik dan dat van de sociale leer van de Kerk heeft aangenomen, dan is dat omdat hij een andere kijk op de zaak heeft beginnen aan te nemen: een kijk die het geloof en de doodgewone eerbaarheid vreemd is.

In heel het domein dat ons nu bezighoudt (de vleselijke begeerten, de liefde, de zuiverheid) weigeren wij het moderne, lage en verlagende taalgebruik te gebruiken, omdat wij ons houden aan de eerbare en zuiverende kijk van de *philosophia et theologia perennis*.¹ Wanneer men die inzichten begint te vergeten of te verloochenen, zal men weliswaar de wereld vervoegen, maar niet voor het heil van die wereld, integendeel, wel om haar ontbinding te versnellen en met haar te verdwijnen. Men zal zich moderne exegetische opvattingen, moderne psychologische opvattingen, nieuwe filosofische opvattingen en wat-weet-ik-nog-allemaal eigen maken, om er een verdwaaide méér te zijn, maar dan wel een verdwaaide die in naam christelijk is, dus meer in staat om anderen wederom te doen verdwalen. *Blinden die blinden leiden*. Dat is waar *pastoraal werk na het Tweede Vaticaanse Concilie* op neerkomt; maar het heeft opgehouden katholiek te zijn.

Rechtzetting van een bisschoppelijke tekst

Om ons te verduidelijken stellen we voor om een bisschoppelijke tekst te verbeteren en deze tekst recht te zetten door hem in het licht van het ware morele leven te beschouwen. We hebben de paragrafen genummerd en in de tekst van de *Belgische bisschoppen* onderstreept welke woorden en uitdrukkingen moeten worden rechtgezet, omdat ze schatplichtig zijn aan een onhoudbare zienswijze en een levensopvatting die in feite materialistisch is.

1. *“De uitzonderlijke golf van ongeordende erotiek vormt een ernstige bedreiging voor de morele integriteit van de mens”, verklaren in gezamenlijk communiqué getiteld ‘voor het herstel van een publieke moraal op seksueel vlak’ onder anderen de Belgische bisschoppen en de vertegenwoordigers van de orthodoxe, protestantse en anglicaanse Kerken in België.”*

Dagblad *La Croix*, 21 januari 1971.

Vertaling en commentaar: In onze hoedanigheid van bedienaren des Heren en herders van zijn kudde verzetten wij ons plechtig tegen het veralgemeende schandaal van een publieke en permanente aanzet tot de ondeugd van onzuiverheid en de zonden van de wellust. Sommigen beweren dat het eenvoudigweg om ‘ongeordende erotiek’ gaat, alsof een bepaalde erotiek geordend zou kunnen worden genoemd. Nu we toch zover zijn, waarom dan ook niet spreken van een geordend alcoholisme? Erotiek—want het woord is in de mode—moet worden begrepen als een bijzonder ernstige verstoring van de morele orde: het slaat vandaag op een stelselmatig aangekweekte en spitsvondig gerechtvaardigde staat van ontaarding. Laten geloven dat erotiek als zodanig zich niet zou lenen voor deze of gene morele kwalificatie, dat ze nu eens verkeerd, dan weer geoorloofd kan worden genoemd, naargelang het geval, dat is de betekenis van de woorden verdraaien, de morele begrippen verduisteren en daardoor de gewetens corrumperen. Erotiek kan niet neutraal worden genoemd, kan niet de ene keer worden beschouwd als gepast en de andere keer als onzedelijk volgens de graden of de voorkeur. Ze is als zodanig altijd een misbruik, zoals ze als zodanig altijd schuldig is. Erotiek is niet neutraler dan alcoholisme neutraal is, dan de overspelige of de drugsverslaafde neutraal is. Er bestaat niet zoiets als ‘geordend’ overspel, zoals men zou kunnen gaan denken; elk overspel is ongeordend per definitie. Zo ook erotiek.

Kruisweg voor Goede Vrijdag. Heer ontferm u over ons, zondaars, en vergeef de dwalingen binnen uw H. Kerk.

Pater Roger Thomas Calmel werd geboren in 1914 en stierf in 1975. Hij werd op 29 maart 1941 priester gewijd bij de Dominicanen en was een meester op spiritueel en intellectueel vlak.

In 1948 gaven de oversten hem het ambt van geestelijk leider van de 'Dominicaines enseignantes' (onderwijzende Dominicanessen) van de Heilige Naam Jezus. Na het Tweede Vaticaans Concilie, onder de initiële leiding van pater Calmel, stichtten deze onderwijszusters vele scholen voor jonge meisjes, terwijl ze gehecht bleven aan de traditie van de Kerk. Tegenwoordig zijn priesters van de FSSPX aalmoezenier op deze scholen.

De reputatie van Pater Calmel groeide en al snel nam Jean Madiran, oprichter van het tijdschrift *Itinéraires* (1956-1996), contact met hem op en nodigde hem uit om mee te werken aan zijn werk. *Itinéraires* was een traditioneel katholiek tijdschrift dat onder meer streed voor het sociale koningschap van Christus, tegen de dwalingen van Vaticanum II en de schadelijke gevolgen van de nieuwe mis.

Wetende dat onderstaand artikel in 1971 werd geschreven om een tekst van de Belgische bisschoppen te corrigeren zal het niet moeilijk zijn om te begrijpen hoe de fouten van 50 jaar geleden aan de bron liggen van verassende uitspraken van andere bisschoppen van ons land.

2. Terwijl de verklaring "sommige pornografische aberraties die in buurlanden ingeburgerd zijn" aan de kaak stelt, onderstreept ze dat "vervalsers van de menselijke seksualiteit" de waarde ervan in gevaar brengen "als belangrijk onderdeel van het menszijn".

Dagblad *La Croix*, 21 januari 1971.

Vertaling en commentaar: Aangezien de verklaring alle pornografische ondernemingen aan de kaak stelt—alle en niet alleen sommige (met uitsluiting van andere)—die ingeburgerd zijn in de buurlanden, onderstreept ze dat de uitbuiters

van de ontucht de mensen perverteren door hen aan te zetten tot de schandelijkste zeden, en dat ze hun waardigheid aantasten als geestelijk wezen geschapen door God en verlost door Onze Heer Jezus Christus. Die zielenbedervers, die duivelsjongen zullen niet aan het rechtvaardige oordeel van de Heer ontkomen. Wee hen.— Sommigen boden ons aan om 'vervalsers van de seksualiteit' in plaats van uitbuiters van de ontucht te schrijven. De uitdrukking werd niet weerhouden, omdat ze te fysiologisch is en de verwijzing naar het zedelijke leven onderbelicht laat. Net zomin als we er genoeg in vinden om uitbuiters van het alcoholisme te bestempelen als vervalsers van de drankvertering, zo is er reden om degenen die mensen tot slaven van de onzuiverheid maken als vervalsers van de seksualiteit te bestempelen. Het gaat niet om een fysiologische storing. Het gaat om een morele wanorde, om een misbruik van de vrijheid ten aanzien van de begeerten; het gaat om een belediging van de Schepper.

Dat is het juiste gezichtspunt; het is een zedelijk en geestelijk gezichtspunt; we moeten dan ook een taalgebruik hanteren dat met dat gezichtspunt overeenkomt.—Sommigen suggereerden ons nog op te merken dat seksualiteit een 'belangrijk onderdeel van het menszijn' is. Maar we hebben geen van die uitdrukkingen willen gebruiken die buiten het zedelijk leven staan. In plaats van te zeggen "seksualiteit is een *deel* van de mens", wat geen enkele geestelijke weerklank heeft, zullen we zeggen, zoals altijd werd gedaan, dat zuiverheid een *plicht* van de mens is; en een moeilijke plicht, want de vleeselijke begeerte is een van de taaiste en helaas zichtbaarste gevolgen van de erfzonde; een haalbare plicht evenwel, want door de genade van de Verlossing komt de kracht van God in de zwakheid van de mens aan de dag.

3. De Kerken lanceren een oproep aan de publieke opinie, die als enige "in staat [is] het klimaat gezond te maken en de stoutmoedigheid van de sjacheraars in te tomen".

Dagblad *La Croix*, 21 januari 1971.

Kritiek: Het is allemaal goed en wel om te stellen de publieke opinie *als enige* "in staat [is] ... de stoutmoedigheid van de sjacheraars in te tomen", maar men zou toch moeten weten of die fameuze publieke opinie niet eerder zelf een gevolg is dan wel een oorzaak—en dan nog in beperkte mate: een gevolg van het gezag, de wetten, de zeden. Men zou eveneens moeten weten of in regimes waar

de zogeheten vrije meningsvorming bestaat—zelfs en vooral in dat soort regimes—de mening meesteres dan wel dienaars is. Laat ons, zonder die vraagstukken ten gronde te behandelen, op zijn minst enkele opmerkingen formuleren.

Het is geweten dat in de 19de eeuw de bisschoppen van sommige katholieke landen niet aarzelden om bij het openbare gezag tussen te komen en daarvan gedaan te krijgen dat ofwel de wetten betreffende publicaties en spektakels werden geamendeerd, ofwel die wetten strikt nageleefd. Als de bisschoppen van die katholieke landen toentertijd zulke daden stelden in plaats van zich tevreden te stellen met een oproep aan de publieke opinie, dan is dat omdat zij wisten hoe ondoeltreffend die opinie is tenzij ze wordt geleid, gesteund en verdedigd door een eerbaar en wijs gezag. Zij wisten dat zelfs in regimes waar de zogeheten vrije meningsvorming bestaat de mening altijd van het gezag afhangt.

Eigenlijk bestaat er geen regime van vrije mening. Er bestaan alleen regimes die we, kort door de bocht, regimes van gezag zullen noemen; maar dat [gezag] is ofwel openlijk en rechtmatig ofwel verhuuld en verborgen. De zogenaamde regimes van vrije mening zijn die welke beweren dat te zijn zonder het te zijn. In werkelijkheid zijn het gezagsregimes van de ergste soort, namelijk met een verhuuld gezag. In de zogenaamde regimes van vrije mening is het gezag weinig zichtbaar, ongrijpbaar geworden: het is in handen van mensen achter de schermen, heimelijke groepen, magnaten van de bank- of bedrijfswereld. Het zijn zij die een bepaalde mening opdringen aan degenen die beweren de mening te 'vormen': de leden van de geschreven of gesproken pers.

De persruimte voor Gent-Wevelgem in de Sint-Hilariuskerk van Wevelgem.
Foto: Parochie Sint-Hilarius Wevelgem

Voor de rest is het zo dat in de openlijke en rechtmatige autoritaire regimes, in de regimes die de eerlijkheid hebben om zich niet als regimes van vrije mening te bestempelen, die—openlijk—de openbare mening controleren en verdedigen, zelfs daar is het zeker zo dat de grote moderne middelen om de mening te beïnvloeden (d.w.z. de pers en de audiovisuele technieken) slechts in beperkte mate hun doel bereiken als het gaat om het Goede en het Schone. De grote moderne middelen om de openbare mening te beïnvloeden zullen nooit veel vat hebben op het beste in de mens, het dierbaarste in het leven, het edelmoedigste in de cultuur. Het is niet met kranten in grote oplage bijvoorbeeld, en al evenmin met televisie, dat u in het hart van de jongens en de meisjes de liefde voor het beschouwelijke leven zult opwekken of dat u hun de gewoonte zult meegeven om zich met de grote klassieke werken te voeden: *Antigone* of *Aeneas*, *Eva* of *Polyeuctus*.

In de regimes waar de zogeheten vrije meningsvorming bestaat, in die regimes waar de gezagsdragers die de meningsvorming aansturen verkeerd of verborgen zijn (verborgen want verkeerd), daar zal de openbare mening of publieke opinie veel doelmatiger zijn in kwade zin dan in goede zin: in die regimes is het onmogelijk dat de mening gelijkelijk en als het ware onverschillig werkt voor de eerbare mensen en de pornografen, de vermakers en de ware kunstenaars. Het spreekt toch voor zich dat de verborgen gezagsdragers, die de machtsmiddelen bezitten om de publieke opinie te 'vormen' (zonder die indruk te geven), niet *vrijelijk* een levensopvatting gaan laten verbreiden die hen in hun eigen bestaan raakt.— In de verwachting en de voorbereiding van een eerbaar en rechtmatig regime, en zelfs binnen een regime dat abusievelijk regime van vrije mening wordt genoemd, is het zeker raadzaam dat de hoeders van de ware moraal en de gelovigen van de katholieke Kerk proberen om de publieke opinie te beïnvloeden. Maar ze mogen zich geen illusies maken en moeten vooral acht slaan op de keuze der middelen. Onder het mom van doeltreffendheid het gebruik van onzuivere middelen aanvaarden om de tegenstander te bestrijden is reeds overgelopen zijn naar het kamp van de tegenstander.

Pater Roger-Thomas Calmel, O.P.

BRONNEN EN NOTEN:

Tijdschrift *Itinéraires*, n° 152, april 1971 (uittreksels uit het artikel *Un nouveau langage*, pp 1-7).

¹ De eeuwige filosofie en theologie.

Storm op zee

De Congregatie voor de Geloofsleer bevestigt de leer van de Kerk

E.H. Bochkoltz

Vraag: Een zegen voor de verbintenissen tussen mensen van hetzelfde geslacht?

Een antwoord van Rome¹

In een antwoord, gepubliceerd op 15 maart 2021, bevestigt de Congregatie voor de Geloofsleer dat de Kerk niet de macht heeft om verbintenissen tussen mensen van hetzelfde geslacht te zegenen. Het spreekt niet tegen de individuen maar wel over de verbintenis. Het antwoord werd door de paus goedgekeurd.

Dit antwoord vormt een hoopvol contrast met de sfeer van verwarring en dubbelzinnigheid waarin wij ons al te lang bevinden.

In de nota wordt voorts herinnerd dat de zegeningen alleen gegeven kunnen worden met het oog op het geestelijk goed. Welnu, een menselijke relatie moet, om gezegend te kunnen zijn, geordend en gericht zijn op het goede.

Daarom is het niet denkbaar “een zegen te geven aan relaties of partnerschappen, zelfs stabiele, die een seksuele praktijk buiten het huwelijk impliceren (...) zoals dit het geval is bij verbintenissen tussen personen van hetzelfde geslacht. Want deze ongeoorloofde verbintenissen gaan in tegen de positieve Wil van de Schepper.”

Reacties van de bisschoppen op het antwoord van de Congregatie van de Geloofsleer

Positieve reacties

Mgr. Rudolf Vorderholzer, bisschop van Regensburg, heeft zijn tevredenheid met een duidelijke ‘nee’ geuit.

Mgr. Stefan Oster, bisschop van Passau, heeft op

zijn website zijn dank betuigd voor de verklaring van het Vaticaan.

De Kardinalen Kevin Farrell, hoofd van het lekenbureau van het Vaticaan, Sean O'Malley (Boston) en Peter Turkson, hoofd van het ontwikkelingsbureau van het Vaticaan herhaalden de positie van de Kerk.

Negatieve reacties

In Zwitserland publiceerde Franz Kreissl van het bisdom Sankt Gallen een opiniestuk op de diocesane website met de veelzeggende titel: “Geen toegangscontrole voor Gods zegen!”

In België stelde de bisschoppenconferentie zich tevreden met de vaststelling dat de tekst uit Rome door veel homoseksuele paren pijnlijk werd ontvangen. Mgr. Johan Bonny, bisschop van Antwerpen, heeft op *Kerknet.be* een bericht gepubliceerd waarin hij uiting geeft aan “plaatsvervangende schaamte voor mijn Kerk” en een “intellectueel en moreel onbegrip”.

Hij gaat verder: “Het feit dat homoparen onwaardig zijn een liturgische zegen over hun relatie te ontvangen, beschaamt mij als bisschop en theoloog nog meer.” Hij ergert zich en barst uit: “Uit welke ideologische achterkamers komt die uitspraak over de ‘waarheid van de liturgische ritus?’”

Vervolgens komt het centrale punt: “Een respectvolle benadering van het homohuwelijk kan alleen plaatsvinden in de bredere context van de ‘Orde van dienst voor het huwelijk’, als een eventuele variant op het thema huwelijk en gezinsleven, met een eerlijke erkenning van zowel de feitelijke gelijkenissen als verschillen.” Voor Bisschop Bonny kan er dus een homoseksueel ‘huwelijk’ bestaan ...

Maar de sterkste reacties kwamen uit Duitsland. De voorzitter van de Duitse bisschoppenconferentie,

Mgr. Georg Bätzing, heeft laten begrijpen dat dit de staat van de leer nu is, maar wel later kan worden overschreden.

277 academici (het protest werd door de universiteit van Münster gecentraliseerd) en meer dan 2.600 'zielenpastoors' weigeren te gehoorzamen.²

Uitleg: aangezien de sociale wetenschappen tegenwoordig de 'normaliteit' van homoseksualiteit bevestigen—en daarom het feit dat het tot de menselijke natuur behoort als een variant van seksualiteit—moet het worden geïntegreerd in de leer van de Kerk. Dit leidt tot de mogelijkheid om deze verbintenissen te zegenen.

Het criterium van het geloof is dus niet langer de openbaring van onze Heer Jezus Christus, maar 'menselijke wetenschap'. Dit is hoe deze geopenbaarde en ondubbelzinnige bevestiging kan verworpen worden: "Gaat heen en vermenigvuldigt u" (Genesis 1, 28). Om je te vermenigvuldigen heb je een man en een vrouw nodig.

Op 10 mei wordt in heel Duitsland een zogenaamde 'zegen'-actie georganiseerd om

echtparen te zegenen die niet religieus kunnen trouwen. In theorie zou pater Mönkebücher, de promotor van de priestersmobilisatie tegen de tekst van Rome en van deze dag van 'zegeningen', kunnen worden gesanctioneerd, maar sommige bisschoppen hebben al aangekondigd dat ze geen sanctie willen toepassen. Hij zegt daarom vertrouwen te hebben.

Kardinaal Schönborn (Vienna) van zijn kant verklaarde op 24 maart: "God zal geen zegen weigeren aan het paar van hetzelfde geslacht." Dezelfde bisschop had op 30 november 2019 voor het derde achtereenvolgende jaar de vereniging *Life +*, pro-LGBT, toestemming gegeven om de kathedraal Sint-Stefanus te gebruiken tijdens een concert. Dezelfde had ook verklaard dat de vrijheid afvallig te zijn "maakt deel uit van godsdienstvrijheid. Dit is de vrijheid die God ons heeft gegeven".

BRONNEN

¹ http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_20210222_responsum-dubium-unioni_fr.html

² <https://www.la-croix.com/Religion/Allemagne-vent-revolte-linterdiction-benir-couples-homosexuels-2021-03-26-1201147798>

HH. Missen in Sint-Pietersbasiliek

Op 12 maart 2021 publiceerde de staatssecretariaat van paus Franciscus een document met een aantal bepalingen met betrekking tot het opdragen van de H. Mis in de pauselijke Sint-Pietersbasiliek in het Vaticaan. Onder andere: geen privé-H. Mis wordt toegelaten, de priesters moeten concelebreren. Privé HH. Missen en HH. Missen volgens de 'buitengewone vorm' (door priesters met toelating!) worden tot de kleine Clementinekapel beperkt.

Vijf Kardinalen en Mgr. Viganò hebben gereageerd

Kardinaal Burke benadrukte de belangrijke juridische kwesties van de tekst.

Kardinaal Müller maakte enkele substantiële toespelingen op relevante theologische vragen.

Kardinaal Brandmüller vreest dat deze beslissing een proefballon is die de universele Kerk zou kunnen aangaan.

Kardinaal Sarah schreef: "De H. Mis, zelfs als deze alleen door de priester wordt opgedragen, is nooit een privédaad en vormt geen minderwaardige viering."

Kardinaal Zen: "Zonder de beperkingen opgelegd door het coronavirus, zou ik de eerste vlucht nemen om naar Rome te komen en op mijn knieën gaan bidden vóór de deur van Santa Martha (nu de pauselijke residentie) totdat de Heilige Vader dit edict heeft ingetrokken."

Maar de sterkste reactie komt zeker van Mgr. Viganò in zijn laatste brief *Exivit de Templo* van 31/03/2021. Hij herhaalt wat de Priesterbroederschap Sint-Pius X al vijftig jaar lang in het licht brengt. Door het verbod in verband te brengen

met de liturgische verwoesting van de afgelopen decennia, zegt aartsbisschop Viganò dat het "eenvoudigweg expliciet maakt wat al de praktijk is in bisdommen over de hele wereld: zestig jaar lang hebben de leerstellige afwijkingen die door Vaticanum II zijn geïntroduceerd, geïnsinueerd dat de H. Mis zonder het volk opgedragen geen waarde heeft, of dat ze minder waarde heeft dan een concelebratie of een H. Mis waarbij de gelovigen assisteren."

"Voor de modernisten", legt hij uit, "is niets verfoeilijker dan de gelijktijdige viering van verschillende HH. Missen, net zoals de viering van *coram Sanctissimo* (dat wil zeggen vóór het tabernakel dat boven het altaar is geplaatst) ondraaglijk is. De H. Mis is voor hen een avondmaal, een gezellig feest en geen offer: om deze reden wordt het altaar vervangen door een tafel en is het tabernakel niet langer aanwezig boven het altaar, maar verplaatst naar 'een plaats die meer is geschikt voor gebed en herinnering'; om deze reden kijkt de celebrant naar de mensen en niet naar God."

Herinnerend dat "de hervormde Mis werd aangepast om die katholieke dogma's die een obstakel vormen, voor de oecumenische dialoog te verzachten, het zwijgen op te leggen of expliciet te ontkennen"—als een middel om protestanten te kalmeren—merkt Zijne Excellentie scherp op dat paus Franciscus eveneens "de titel van Middelaars en Medeverlosseres van de Allerheiligste Maria ongestraft heeft afgeschaft, met als enige bedoeling de Lutheranen te behagen, die zeggen dat 'papisten' een vrouw verafgoden en ontkennen dat Jezus Christus de Enige Middelaar is."

Geef niet toe aan deze wereld, maar breng alles samen in Christus.

Interview met de Algemeen Overste te Menzingen, 12 maart 2021 (Feest van St.-Gregorius de Grote, Paus)

DICI: Mijnheer de Algemeen Overste, het is acht jaar geleden dat paus Franciscus de troon van Sint-Petrus besteeg en ter gelegenheid van deze verjaardag bent u zo vriendelijk geweest ons dit interview te geven: wij danken u daarvoor.

Voor sommige waarnemers van het pontificaat van Franciscus, vooral voor zij die aan de Traditie gehecht zijn, lijkt het erop dat de ideeënstrijd nu voorbij is: volgens hen overheerst nu de praxis, dat wil zeggen het concrete handelen, geïnspireerd door een pragmatisme aangepast aan iedere situatie. Wat denkt u hiervan?

E.H. Pagliarani: Ik ben er niet zo zeker van dat wij acties en ideeën zo tegenover elkaar moeten stellen. Paus Franciscus is zeker zeer pragmatisch; maar omdat hij een leider is, weet hij heel goed waar hij naartoe wil. Een actie op grote schaal wordt altijd geïnspireerd door theoretische principes, door een reeks ideeën, vaak gestuurd door een centraal idee waaraan alle praxis kan en moet worden gerelateerd.

Wij moeten het toegeven: de pogingen om de principes van het pragmatisme van Franciscus te begrijpen zijn niet zonder vallen en opstaan verlopen. Zo meenden sommigen dat zijn handelingsprincipes terug te vinden waren in de *teologia del pueblo*, een veel gematigdere Argentijnse variant van de bevrijdingstheologie ... In werkelijkheid, zo lijkt mij, staat Franciscus boven dat systeem, zelfs boven elk bekend systeem. Ik denk dat de gedachte die hem bezielt, niet op voldoende wijze kan worden geanalyseerd en geïnterpreteerd als wij ons beperken tot de traditionele theologische criteria. Franciscus staat niet alleen boven elk bekend systeem: hij staat erboven.

Wat bedoelt u?

Bij Johannes Paulus II bijvoorbeeld bleven, ondanks alles wat wij kunnen betreuren, bepaalde punten van de katholieke leer onaantastbaar. Met Benedictus XVI hadden wij ook nog te maken met een geest die gehecht was aan de wortels van de Kerk. Ondanks zijn grote inspanning—die weliswaar tot mislukken gedoemd was—om de kwadratuur van de cirkel te herstellen door de Traditie met de conciliaire of post-conciliaire leer te verzoenen, gaf deze nochtans blijk van een streven naar trouw aan de Traditie. Met Franciscus bestaat die bezorgdheid niet meer. Het pontificaat dat wij meemaken is een historisch keerpunt voor de Kerk: bastions die nog overeind stonden, zijn—menselijkerwijs gesproken—voorgoed afgebroken; en tegelijkertijd heeft de Kerk haar zending met betrekking tot de zielen en de wereld geherdefinieerd door deze radicaal te veranderen.

Het is nog te vroeg om de volle omvang van deze omwenteling in te schatten, maar wij kunnen nu al proberen om ze te analyseren.

Zonde en barmhartigheid

U zegt dat de overgebleven bastions zijn gesloopt. Over welke bastions gaat het?

Ik denk aan de laatste morele grondslagen waarop niet alleen de christelijke samenleving, maar elke natuurlijke samenleving is gegrondvest. Het moest vroeg of laat gebeuren, het was slechts een kwestie van tijd. Tot nu toe heeft de Kerk, ondanks sommige aanpassingen, haar morele eisen stevig gehandhaafd, bijvoorbeeld wat betreft het christelijk huwelijk, en ze veroordeelde nog steeds duidelijk alle seksuele perversies ... Maar deze eisen waren helaas gebaseerd op een

dogmatische theologie die van haar doel was afgewend en daardoor instabiel was geworden: het was onvermijdelijk dat zij op een dag zouden wankelen. Men kan niet lang vasthouden aan vaste handelingsprincipes wanneer de opvatting die men over hun goddelijke auteur heeft, verzwakt of vervalst is. Deze morele principes konden een tijdje, enkele tientallen jaren, overleven, maar aangezien ze beroofd waren van hun ruggengraat, waren ze gedoemd om op een dag ‘achterhaald’ te zijn; ze worden bijna ontkend. Daarvan zijn wij getuige tijdens het pontificaat van Franciscus, vooral met de apostolische exhortatie *Amoris laetitia* (19 maart 2016). Deze tekst bevat niet alleen ernstige dwalingen, maar geeft ook blijk van een geheel nieuwe historistische benadering.

Over welke aanpak gaat het? Wat zou zijn keuze bepaald hebben?

Paus Franciscus heeft een zeer duidelijke algemene visie op de hedendaagse samenleving, op de Kerk van vandaag en ten slotte op de hele geschiedenis. Hij lijkt mij beïnvloed door een soort hyperrealisme dat zogenaamd ‘pastoraal’ is. Volgens hem moet de Kerk de feiten onder ogen zien: het is voor haar onmogelijk om de morele doctrine te blijven verkondigen zoals ze tot nu toe heeft gedaan. Ze beslist dus om toe te geven aan de eisen van de hedendaagse mens en bijgevolg haar moederschap op een andere manier te beschouwen.

Natuurlijk moet de Kerk altijd een moeder zijn: maar in plaats van een moeder te zijn door haar leven door te geven en haar kinderen op te voeden, zal ze een moeder zijn in de mate waarin ze weet te luisteren, te begrijpen en te begeleiden ... Deze bezorgdheden, die op zichzelf niet slecht zijn, moeten hier in een nieuwe en zeer bijzondere betekenis worden opgevat: de Kerk kan en mag zich bijgevolg niet langer opdringen. Ze is passief en past zich aan. Het is het kerkelijk leven, zoals het vandaag kan worden geleid, dat de eigenlijke zending van de Kerk, en zelfs haar bestaansreden bepaalt. Aangezien ze bijvoorbeeld niet meer dezelfde voorwaarden voor het naderen tot de Heilige Tafel kan eisen als vroeger, omdat de moderne mens dit als een ontoelaatbare onverdraagzaamheid beschouwt, ligt het voor de hand dat het enige realistische en echt christelijke antwoord erin bestaat zich aan deze situatie aan te passen en haar eisen opnieuw vast te leggen. Zo verandert de moraal door de kracht der dingen: de eeuwige wetten ondergaan een evolutie die noodzakelijk is geworden door de historische omstandigheden en de eisen van een valse en verkeerd begrepen naastenliefde.

Denkt u dat de Paus zich ongemakkelijk voelt bij deze evolutie? Voelt hij de behoefte om ze te rechtvaardigen?

Misschien was de Paus zich van meet af aan bewust van de reacties die een dergelijke ontwikkeling in de Kerk zou uitlokken. Waarschijnlijk is hij er zich ook van bewust dat hij deuren heeft geopend die tweeduizend jaar lang gesloten waren. Maar voor hem wegen historische eisen zwaarder door dan alle andere overwegingen.

In het licht hiervan krijgt het idee van ‘barmhartigheid’, dat alomtegenwoordig is in zijn toespraken, haar volle waarde en betekenis: het is niet langer het antwoord van een God van liefde, die de berouwvolle zondaar met open armen ontvangt, om hem te veranderen en hem het genadeleven terug te geven; het is nu een rampzalige barmhartigheid, die noodzakelijk is geworden om bij hoogdringendheid te beantwoorden aan de behoeften van de mensheid. Aangezien de mensen nu niet meer in staat geacht worden om zelfs maar de natuurwet te eerbiedigen, is het hun goed recht om deze barmhartigheid te verkrijgen, die een soort neerbuigende amnestie van een God is, die zich ook aan de geschiedenis aanpast zonder haar nog langer te overheersen.

Zo wordt niet alleen afstand gedaan van het geloof en de bovennatuurlijke orde, maar ook van de morele principes die onontbeerlijk zijn voor een eerlijk en rechtvaardig leven. Dit is beangstigend, want het betekent het definitief opgeven van de kerstening van de zeden: de christenen nemen nu de zeden van de wereld over, of moeten minstens—geval per geval—de morele wet aanpassen aan de huidige zeden uit de echtgescheiden mensen die ‘hertrouwen’ of koppels van hetzelfde geslacht.

Deze barmhartigheid is dus een soort wondermiddel geworden, de grondslag van een nieuwe evangelisatie, die aangeboden wordt aan een eeuw die niet meer bekeerd kan worden, en aan christenen aan wie het juk van alle geboden niet meer opgelegd kan worden. Zo worden zielen in gevaar gerustgesteld en bevestigd in zondige toestand in plaats van aangemoedigd en gesterkt te worden in hun geloof. Daarmee schaft de bewaarder van het geloof zelfs de natuurlijke orde af: er blijft niets meer over.

Wat aan deze dwaling ten grondslag ligt, is de totale afwezigheid van transcendentie, van verticaliteit. Er is geen verwijzing meer, zelfs niet impliciet, naar het bovennatuurlijke, naar het hiernamaals, naar de genade, en vooral naar de verlossing door Onze Heer, die alle mensen voorgoed heeft voorzien van de nodige middelen

voor hun zaligheid. De eeuwige doeltreffendheid van deze middelen wordt niet meer gepredikt en is niet meer bekend. Men gelooft er niet meer in! Bijgevolg wordt alles teruggedbracht tot een zuiver horizontale, historicistische visie, waarin bijkomstigheden belangrijker zijn dan principes en waar alleen het aardse welzijn telt.

Is dit keerpunt, waarover u sprak, nog in lijn met het Concilie, of behoort het reeds tot het Derde Vaticaans Concilie dat niet zou hebben plaatsgevonden?

Er is om een heel eenvoudige reden zowel een continuïteit als een afwijking van de stellingen die het Concilie aangenomen heeft. Met het Concilie wilde de Kerk zich aanpassen aan de wereld, ‘up-to-date brengen’ dankzij het *aggiornamento* dat door Johannes XXIII en Paulus VI werd gepromoot. Paus Franciscus zet deze aanpassing aan de wereld voort, maar in een andere en extreme zin: nu past de Kerk zich aan de zonde van de wereld aan, althans wanneer deze zonde ‘politiek correct’ is; ze wordt dan voorgesteld als een authentieke uitdrukking van liefde, die in alle vormen goedgekeurd wordt in de hedendaagse samenleving en die door een barmhartige God wordt toegestaan. Altijd geval per geval, maar deze uitzonderlijke gevallen worden de norm, zoals we het al in Duitsland zien.

Utopie van paus Franciscus

Stelt paus Franciscus, naast deze geleidelijke vernietiging van de traditionele moraal, waarden voor die wij kunnen cultiveren? Met andere woorden, op welk fundament wil hij volgens u bouwen?

Dit is een zeer pertinente vraag, waarop de paus zelf geantwoord heeft in zijn laatste encycliek *Fratelli tutti* (3 oktober 2020), waarin hij ons voorstelt “de uitdaging aan te gaan om te dromen over en te denken aan een andere mensheid. [...] Dit is de ware weg naar vrede”, schrijft hij. Dat noemt men een utopie en dit is wat er gebeurt met allen die zich van hun wortels afsnijden: de paus, die breekt met de goddelijke Traditie, streeft naar een ideale en abstracte volmaaktheid, losgekoppeld van de werkelijkheid.

Hij ontkent dit uiteraard, maar in eenzelfde passage waarin hij toegeeft dat “zijn woorden waanvoorstellingen lijken”, licht hij het fundament toe waarop hij zich wil baseren: “het grote principe van de rechten die enkel en alleen voortvloeien uit het hebben van de menselijke natuur.” Maar

de Openbaring en de Traditie leren ons juist dat de menselijke natuur op zichzelf niet voldoende is. Zoals Chesterton het bevestigt: “Haal het bovennatuurlijke weg en alleen het onnatuurlijke blijft over.”² Zonder God heeft de natuur alleen, in de praktijk, de neiging om “tegnatuurlijk” te worden; want door de mens op te roepen en te verheffen tot de bovennatuurlijke orde heeft God de natuur aan de genade geordend, zodat de natuur de bovennatuurlijke orde niet kan verwijderen zonder een diepe wanorde in zichzelf binnen te brengen. Franciscus' droom is heel naturalistisch.

Een ander teken van dit utopische karakter is dat zijn droom een universele teneur heeft: hij wordt op een autoritaire, absolute manier aan iedereen opgelegd. Aangezien dromen kunstmatig ontworpen zijn, kunnen ze alleen op een kunstmatige manier opgelegd worden ...

Maar waaruit zou de utopie van paus Franciscus bestaan?

In perfecte osmose met de verlangens van de moderne mens, vol van zijn rechten die hij opeist en los van zijn wortels, kan ze worden samengevat in twee ideeën: die van de integrale ecologie en die van de universele broederlijkheid. Het is geen toeval dat de paus twee belangrijke encyclieken heeft gewijd aan deze onderwerpen, die naar eigen zeggen de twee belangrijkste delen van zijn pontificaat kenmerken.

De integrale ecologie van *Laudato si* (24 mei 2015) is niets anders dan een nieuwe moraal die aan de hele mensheid wordt voorgesteld, waarbij de Openbaring en dus ook het Evangelie buiten beschouwing worden gelaten. De principes ervan zijn louter willekeurig en naturalistisch. Ze stroken zonder probleem met de atheïstische verlangens van een mensheid die gepassioneerd is door de wereld waarin ze leeft en die afgegleden is naar louter materiële bekommernissen.

En de universele broederlijkheid van *Fratelli tutti*, die de paus plechtig heeft uitgedragen tijdens de Verklaring van Abu Dhabi, die ook ondertekend is door de grote imam van Al-Azhar (4 februari 2019), is niets anders dan een naturalistische karikatuur van de broederlijkheid van het christendom, die gegrondvest is op het goddelijk vaderschap dat alle mensen gemeen hebben omdat ze door Christus verlost zijn. Deze broederlijkheid is feitelijk identiek aan die van de vrijmetselarij, die de laatste twee eeuwen niets anders heeft gedaan dan haat zaaien, vooral tegen de Kerk, in een vurig verlangen om zichzelf in de plaats te stellen van de enige werkelijk mogelijke broederlijkheid onder de mensen.

Subdiakonaats-
wijding van
E.H. Jan
De Bruyn
20/03/2021 te
Zaitzkofen.

Het is niet alleen de ontkenning van de bovennatuurlijke orde die de Kerk reduceert tot een menslievende NGO, maar het is ook de miskenning van de wonden van de erfzonde en het vergeten van de noodzakelijkheid van de genade om de gevallen natuur te herstellen en de vrede onder de mensen te bevorderen.

Op welke manier zou men in deze context nog onderscheid kunnen maken tussen de rol van de Kerk en die van de burgermaatschappij?

Vandaag de dag biedt de katholieke Kerk het beeld van een priesterlijke macht ten dienste van de hedendaagse wereld en haar sociaal-politieke behoeften ... Maar dit priesterschap heeft niet meer als doel om de instellingen te kerstenen, noch om de zeden, die weer heidens zijn geworden, te hervormen; het is een tragisch menselijk priesterschap zonder enige bovennatuurlijke dimensie. Paradoxaal genoeg zijn de burgermaatschappij en de Kerk, net als in de tijd van het Christendom, zo weer bondgenoten om zij aan zij te strijden voor gemeenschappelijke doelstellingen ... maar deze keer is het een gesecculariseerde maatschappij die haar eigen opvattingen en idealen aan de Kerk voorstelt en oplegt. Dit is beangstigend: seculiere menslievendheid is het licht van de Kerk geworden, het zout dat haar smaak geeft. De doctrinaire en morele verwarring van de laatste jaren geeft het minderwaardigheidscomplex dat de geestelijken ten opzichte van de moderne wereld hebben goed weer.

Nochtans—dat is het mysterie van het geloof en dat is onze hoop—is de Kerk heilig, goddelijk en eeuwig: ondanks de huidige droevigheid is haar innerlijk leven, die het meest verheven is, zeker van een schoonheid die God en de engelen behaagt. Vandaag beschikt de Kerk, zoals altijd, in overvloed over alle middelen die nodig zijn om te leiden en te heiligen!

Noodzaak van Christus Koning

Door welke middelen kan de Kerk zich volgens u van deze dwalingen ontdoen en zichzelf herstellen?

Allereerst is het noodzakelijk af te zien van utopieën en terug te keren tot de realiteit, tot de wortels van de Kerk. Wij zouden drie essentiële punten kunnen benoemen die de Kerk zich opnieuw moet toe-eigenen en die zij zonder toegevingen en zonder complexen opnieuw moet gaan prediken: het bestaan van de erfzonde en haar gevolgen (de drievoudige begeerlijkheid waarover de H. Johannes spreekt in zijn eerste Brief)—en dit

tegen alle vormen van naturalistische naïviteit; de noodzaak van de genade, vrucht van de Verlossing, de enige remedie—maar wel een almachtige remedie—om deze verwoestende gevolgen te overwinnen; de transcendentie van een ultiem doel dat niet op deze aarde is, maar in de Hemel.

Dit in herinnering brengen zou betekenen dat men opnieuw moet beginnen met “de broeders te bevestigen”.³ Het ware geloof zou weer gepredikt worden: het is de noodzakelijke voorwaarde voor elk bovennatuurlijk leven; ze is eveneens de onmisbare beschermster van de natuurwet, die ook goddelijk is in haar oorsprong, eeuwig en onveranderlijk, de noodzakelijke grondslag om de mens tot zijn volmaaktheid te brengen.

Deze drie concepten kunnen worden samengevat in één enkel ideaal: dat van Christus Koning. Hij is het voorwerp van ons geloof. Hij is de auteur van de genade. Hij is de auteur van deze natuurwet die Hij in het hart van de mens heeft gegrift door hem te scheppen. De goddelijke Wetgever verandert niet. Hij doet geen afstand van zijn gezag. Zoals deze wet niet kan worden veranderd zonder het geloof zelf te veranderen, zo kan zij niet hersteld worden zonder de goddelijke Wetgever de eer te geven die Hem toekomt.

Om duidelijk te zijn: niet toegeven aan deze wereld, maar “alles samenbrengen in Christus”.⁴ In Christus Koning en door Christus Koning heeft de Kerk alle middelen om de wereld, waarvan de vorst de Vader van de leugen⁵ is, te overwinnen. Door het Kruis heeft Hij dat al gedaan, voor eens en voor altijd: “Ik heb de wereld overwonnen.”⁶

Zal de Heilige Maagd een speciale rol spelen in deze overwinning?

Als deze overwinning die van Christus Koning is, dan zal zij noodzakelijkerwijs die van zijn Moeder zijn. De Heilige Maagd wordt systematisch in verband gebracht met alle gevechten en overwinningen van haar Zoon. Zij zal op zeer bijzondere wijze met deze overwinning worden geassocieerd: nooit is er zo'n verderfelijke en subtiele triomf van dwalingen geweest als vandaag, ze zijn oorzaak van uitgebreide en diepgaande verwoestingen in het leven van de christenen. Welnu, tot de mooiste titels die de Kerk aan Onze Lieve Vrouw toekent, behoren die van “Vernietigster van alle ketterijen”—zij verplettert het hoofd van degene die ze bedenkt—en die van “Hulp van de Christenen”. Hoe definitiever de overwinning van de dwaling lijkt, des te glorieuzer zal de overwinning van de Heilige Maagd zijn.

BRONNEN

¹ Nr 127

³ Lc 22, 32

⁵ Joh 14, 30; 8, 44

² *Hérétiques*

⁴ Ef 1, 10

⁶ Joh 16, 33

De H. Lidwina van Schiedam

(1380 – 1433, feestdag: 14 april)

Br. René Maria

Terwijl op Palmzondag 1380 in de kerk de passie gezongen wordt, wordt in het gezin van Peter, nachtwaker in Schiedam, een meisje geboren, dat de naam Lidwina krijgt. Zij groeit op tussen acht broers. Tegen het feest Maria Lichtmis in 1395 gaat Lidwina met haar vriendinnen schaatsen. Een bekende komt in volle vaart over het ijs en grijpt zich aan haar vast. Zij kan zich niet houden en valt zo hard tegen enige brokken ijs dat zij een rib breekt. De wonde wil niet genezen en er zet zich een gezwel naast. De geneesheren kunnen niet helpen. Dan barst het gezwel open en de wonde gaat over tot bederf, en zij krijgt stinkende, rottende wonden over haar hele lichaam. Grijs wormen komen op drie plaatsen eruit. Uit haar mond, neus en oren vloeit bloed, van haar voorhoofd en kin splijt het vlees en zij lijdt aan hevige hoofd- en tandpijnen. Haar rechteroog wordt blind en het linker is heel zwak, zodat zij geen licht meer kan verdragen en haar rechterzijde verlamt. Haar biechtvader, E.H. Jan Pot, leert haar het lijden van Jezus te betrachten en daarin troost te vinden. In het begin heeft zij er veel moeite mee, maar hoe vaker ze het doet, hoe beter zij haar eigen lijden kan dragen en hoe meer zij het lijden uit liefde tot Jezus voor de zondaars en de zielen in het vagevuur opdraagt. Zij zegt "Indien ik door een enkel 'Wees gegroet' de gezondheid kon herkrijgen, ik zou het niet doen en niet willen." Zij kan geen gewone spijs meer verdragen, enkel Jezus in de H. Communie, die haar iedere twee weken gebracht wordt. Sommigen belasteren haar met te zeggen dat hier de duivel in het spel is.

Zij ziet soms de zielstoestand van andere mensen. Tegen iemand van hoge afkomst zegt zij eens: "Heer, waarom liegt gij zo hardnekkig? Op die dag en op dat uur, op die plaats heb ik u zien zondigen." Die onthulling treft hem als een donderslag en hij laat in de tuin de vrije loop aan zijn tranen. Deze zondaar sterft godvruchtig 8 maanden nadien.

Mensen van alle standen komen haar opzoeken, krijgen raad of beteren hun leven. Ook komen in 1425 met Philips van Bourgondië Picardische soldaten in Schiedam. Vier van hen dringen haar woning binnen en rukken de dekens van haar legerstede om haar zogenaamde bedrog te ontmaskeren. Zij

knippen en steken het gezwollen, maagdelijk vlees van Lidwina zo dat gans haar lichaam met wonden bedekt is.

Op Pasen 1433 verschijnt Christus, geeft haar het Laatste Oliesel en sterkt haar voor haar laatste lijden. Op de dinsdag na Pasen, 14 april, durft haar kleine neefje Boudewijn niet langer te blijven wanneer hij ziet hoe zij lijdt, en gaat hulp halen. Wanneer hij terugkeert met anderen, is zij dood, en wanneer men de sluier van haar gelaat afhaalt, is het gedurende al die jaren zo mismaakte en verminkte gelaat en geheel haar lichaam helemaal gaaf en helder stralend. Duizenden komen naar haar doodsbed. Op haar graf aan de zuidzijde van het St.-Janskerkhof wordt een jaar later een kapel gebouwd. Het wordt een pelgrimsoord, waar veel wonderen plaatsvinden. Eén van de beroemdste geneesheren van die tijd, Willem Sonderdanc, verklaart: "Ik roep God tot getuige dat deze drie mirakels, alsmede vele andere, die het te lang zou wezen te verhalen en welke ik met eigen ogen gezien heb, in korte tijd waarlijk hebben plaats gehad."

De bedevaarten houden aan tot de protestanten tweehonderd jaar later aan de macht zijn en met geweld elke verering verhinderen. Hertog Albrecht en Isabella laten de relikwieën van Lidwina halen en in St.-Gudula en bij de Karmelietessen in Brussel onderbrengen. Een deel gaat naar de stad Bergen in Henegouwen, waar een besmettelijke ziekte stopt als haar relikwieën plechtig de stad ingedragen worden. In 1871, wanneer de katholieken in Nederland weer kerken mogen bouwen, krijgen de Schiedammers een deel van de relikwieën terug, die nu nog in de Lidwina-basiliek zijn.

Moge de H. Lidwina van Schiedam onze landen beschermen en mogen ook wij door haar voorbeeld groeien in onze ijver voor de redding van de zielen!

BRONNEN:

Neerlands Heiligen in de Middeleeuwen, deel 2, J.A.F. Kronenburg c.s.s.r., Drukker: F.H.J. Bekker, Amsterdam 1899.

Aankondigingen

Deze activiteiten zijn onder voorbehoud*

VR
23/4

Catechismus

Herneemt op vrijdag 23/04
& zaterdag 24/04 terug

ZA
1/5

Bedevaart van de priorij naar Oostakker

- **10.00 u.** H. Mis in Sint-Amanduskapel te Gent
- **11.30 u.** picknick
- **13.00 u.** vertrek te voet
- **15.00 u.** Rozenhoedje te Oostakker
- **16.00 u.** Vermoedelijk einde

DO
13/5

Eerste communie in Antwerpen

Ceremonie: donderdag 13/05,
O.-H.-Hemelvaart 10.00 u.
Vorbereiding : donderdag 08/04
9.00 u. – 12.00 u.
Recollectie: woensdag 12/05
14.00 u. – 17.00 u.

ZO
16/5

Plechtige communie in Antwerpen

Ceremonie: zondag 16/05, zondag na
O.-H.-Hemelvaart 10.00 u.
Vorbereiding: vrijdag 09/04
9.00 u. – 12.00 u.
Recollectie: zaterdag 15/05
9.30 u. – 12.00 u.

ZO
6/6

Sacramentsprocessie

VR
12/6

H. Vormsel

Ceremonie: zaterdag 12/06 te
Sint-Jozefskerk, Brussel
Vorbereiding: zondag 23/05
12.00 u. – 17.00 u.
Info: E.H. Louis Bochkoltz
(l.bochkoltz@fsspx.email)

ZA
26/6

Diaconaat van E.H. Jan De Bruyn

Zaterdag 26/06 te Zaitzkofen (D)

DO
1/7

10 jaar priesterschap E.H. M. De Clercq in de Hemelstraat

18.30 u.: Plechtige H. Mis gevolgd door BBQ

VR
9/7

Gezinsweekend

09/07 – 11/07 te Helvoirt (Nederland)
Als het beperkt tot een aantal personen
zou zijn, hebben de eerste ingeschreven de
voorkeur.

Aanmelden: jacintha_groot@live.nl

VR
19/7

Geestelijke Oefeningen van Sint-Ignatius

Gemengd: ma 19/07 – za 24/07 gepredikt
door E.H. Verlinden en E.H. Huysegems
Dames: ma 11 - za 16 oktober 2021

VR
13/9

Mariale Retraite

Gemengd: ma 13 - za 18 sept. 2021
gepredikt door E.H. J. Verlinden en
E.H. M. De Clercq

ZO
1/8

E.K. zomerkamp

01/08 – 12/08
Info: E.H. M. De Clercq
(m.declercq@fsspx.email)

**Naargelang de coronamaatregelen
het ons toelaten!*

FSSPX in de Benelux

LET OP!
Verifieer in deze corona-tijd
de uren met de verschillende kapellen.

1. Antwerpen Priorij van het Allerheiligste Sacrament

Hemelstraat 23, 2018 Antwerpen
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 7.30 u.; 8.30 u.; 12 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do, Vr 18.30 u.
Wo 7.30 u.
Za 10.00 u.

Aanbidding Ma, Di, Do, Vr 17.00 - 18.30 u.

2. Gent Sint-Amanduskapel

Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 10.00 u. & 11.15 u.

3. Brussel Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 7.20; 9; 10; 11; 12 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 7.15 u.
Donderdag 8.25 u.

4. Brussel St. Jozefkerk

Square Frère Orban 1040 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20
e-mail: bruxelles.stjoseph@fsspx.be

Zon- en feestdagen:
Gelezen H. Mis 8.00 u., 18 u.
Hoogmis —

Weekdagen
Gelezen H. Mis 18.00 u.

5. Namen Kapel Saint-Aubain

Rue Delvaux 8, 5000 Namur
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
H. Mis 9.00 u., 10.30 u.

Weekdagen
Zaterdag 10.00 u.

6. Quiévrain Carmel du Sacré-Coeur

Rue des Wagnons 16, 7380 Quiévrain
Tel. : +32 (0)65 45 81 65

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 8.00 u.

7. Steffeshausen Heilig Hartkerk

Steffeshausen 5, 4790 Burg Reuland
Tel. : +32 (0)80 46 00 13

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

8. Gerwen Priorij St. Clemens

Heuvel 23, 5674 RR Nuenen -Gerwen
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen:
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do 18.30 u.
Wo, Vr 7.15 u.
Za 8.30 u.

9. Leiden Kapel Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans

Sumatrastraat 197, 2315 BD Leiden
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 9.00 u.

10. Utrecht Sint Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21, 3512 GS Utrecht
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 11.00 u.

11. Kerkrade (Duitstalig) Kerk St. Maria ter Engelen

Pannesheiderstraat 71,
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Tel. : +31 (0)45 567 13 97

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

De erediensten worden verzorgd door
de priesters van de Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295, D-45356 Essen
Tel. : +49 (0)20 166 49 22

12. Luxemburg Kapel Saint Hubert

Lameschmillen, 3316 Bergem
Tél. : +352 (0) 6 21 37 84 14
Tél. : +32 2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Hoogmis (bel op voorhand)

Monstrans

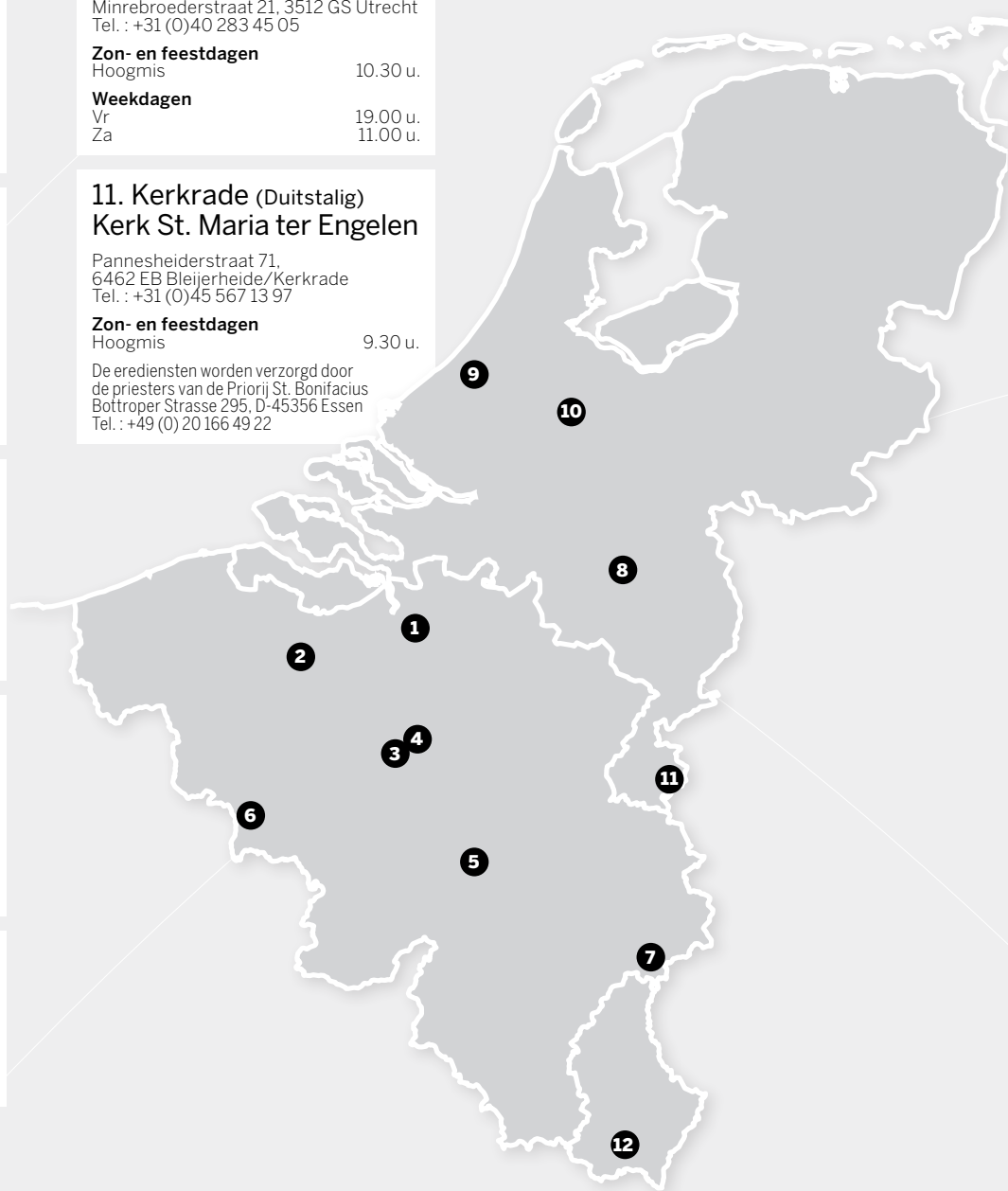
is het mededelingenblad van de
Priesterbroederschap Sint-Pius X,
van de

Priorij van het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
2018 Antwerpen.

Verantwoordelijke uitgever
E.H. Joseph Verlinden, Prior

De 'Monstrans' wordt
u thuis opgestuurd,
indien u het ons laat weten.

Om de FSSPX in ANTWERPEN te steunen
IBAN : BE84 4062 0609 1159

Priesterbroederschap Sint-Pius X

F S S P X

De Priesterbroederschap Sint-Pius X (*Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii Decimi* – afgekort: FSSPX) is een internationale broederschap van bijna 700 priesters, gesticht in 1970 door Mgr. Lefebvre. Haar voornaamste doel is de vorming en ondersteuning van priesters. Zij heeft ook broeders, zusters en een derde orde voor leken.

Het doel van de Priesterbroederschap Sint-Pius X is het Katholieke geloof te bewaren in haar volheid en zuiverheid, door niets te veranderen, niets toe te voegen of niets weg te nemen van de waarheid, die de Kerk altijd heeft geleerd, en deugden ervan te verspreiden, vooral door het Rooms-Katholieke priesterschap. Een authentiek geestelijk leven, de sacramenten en de traditionele liturgie zijn de voornaamste middelen om de deugd en heiligheid te koesteren, en om het goddelijk leven van de genade tot de zielen te brengen.

De Monstrans probeert een kanaal voor het werk van de Priesterbroederschap Sint-Pius X in Vlaanderen te zijn om zielen te bereiken. We trachten te helpen om het geestelijk leven te verdiepen, de geschiedenis van het Christendom te begrijpen en het koningschap van Christus Koning in de Christelijke samenleving te herstellen in elk aspect.